

Arbc/0089

Barcelona, 24 de març de 1986

Estimat amic,

Miro l'arxiu i veig que la meva carta del dia 3 de desembre no ha tingut resposta. I no m'estranya atès el to de la teva anterior del mes d'octubre, on et vaig trobar força desmoralitzat. No m'hauria costat gaire d'esperar que et decidissis a reprendre la correspondència, però el fet que t'hagin concedit el Premi de la Generalitat per la teva traducció de La Fira de les Vanitats fa que trenqui l'ordre per enviar-te la meva felicitació més cordial. Vaig estar a punt d'enviar-te un telegrama quan ho vaig llegir al diari, però em va fer l'efecte que la Conselleria de Cultura ja em devia haver passat al davant. L'enhorabona, noi, perquè t'ho mereixes. Al final han caigut del ruc i han fet el que havien de fer. Visca!

Per altra part, estic enfeinadíssim. A primers de gener vaig posar fil a l'agulla per començar una novel·la que encara no té títol, però de la qual ja porto escrites dues-centes setanta pàgines. Com que no crec que passi de les tres-centes, es pot dir que ja estic a punt de posar-hi el punt i final. Un altre dia ja t'explicaré de què va la cosa, però només et puc avançar que en Pedrolo hi juga un paper prou important. Ara necessitaré uns mesos que arrodonir-la, perquè m'està quedant, potser expressament, molt esfilagarsada. L'he de farcir de continguts, dades i referències que encara no tinc, però que obtindré en funció del que ja he escrit.

Desitjaria que el teu llarguíssim silenci no fos producte d'algun problema personal. Ja me'n faràs cinc cèntims.

De moment, repeteixo la felicitació més cordial i t'envio una abraçada ben forta,

